

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Jana M. Passera v právní věci **žalobkyně: JUDr. E. P.**, zastoupená JUDr. Jaroslavem Novotným, advokátem se sídlem Jugoslávská 12, Praha - Vinohrady, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2009, č. j. 22263/2009, ve věci přestupku proti veřejnému pořádku, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 11. 2009, č. j. 52 Ca 35/2009 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 11. 2009, č. j. 52 Ca 35/2009 - 44, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu podanou proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru organizačního a právního a krajského živnostenského úřadu (dále též „správní orgán“), ze dne 29. 4. 2009, č. j. 22263/2009, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Moravská Třebová, odboru kanceláře starosty a tajemníka (dále též „prvostupňový

správní orgán“), ze dne 3. 3. 2009, č. j. S MUMT-34344/08-227, MUMT-5128/2009. Uvedeným rozhodnutím prvostupňového správního orgánu byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 47b odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustila tím, že dlouhodobě neudržovala čistotu a pořádek na svých pozemcích vedených ve zjednodušené evidenci pro obec a katastrální území Rychnov na Moravě, a to č. 224, č. 226, č. 2821, č. 2822 a č. 2820/1 (dále též „pozemky ve vlastnictví stěžovatelky“), spočívající v nekosení travního porostu, čímž narušila vzhled obce. Za uvedený přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatelka uvedla důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítá, že krajský soud se náležitě nevypořádal s jejími námitkami, které se týkaly otázky, do jaké míry vůbec mohly pro ni vyplývat ze zákona povinnosti týkající se předmětných pozemků, když do současné doby nebyly vytyčeny jejich hranice. Podle jejího názoru krajský soud nesprávně konstatoval, že jádrem sporu mezi ní a správními orgány je to, na čí náklady a čí povinnosti je přesné zaměření a vytyčení pozemků. Tato otázka přitom byla podle jejího názoru jednoznačně vyřešena stanoviskem Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Svitavy, z něhož vyplývá, že vytyčení pozemků je povinností státu a provádí se na jeho náklady.

Stěžovatelka je přesvědčena, že správní orgány si v rozporu s ust. § 52 správního řádu neopatřily žádný důkaz o tom, kde se její pozemky nalézají, přičemž toto přesné zjištění bylo podle jejího názoru bezpodmínečně nutné pro rozhodnutí o tom, zda porušila povinnosti vyplývající z vlastnictví těchto pozemků. Nebylo proto ani možné prokázat, zda tyto pozemky, jejichž stav byl zachycen fotodokumentací, jsou právě jejími pozemky. Jako nedostatečný se stěžovatelce jeví i obecný odkaz krajského soudu na „jakýsi prostor mezi obydleními s čísly popisnými, nikoliv na hranice okolních pozemků.“ Krajský soud, který si byl podle stěžovatelky vědom skutečnosti, že hranice předmětných pozemků nejsou v daném případě vytyčeny, však nemůže nahrazovat postup správních orgánů, pokud jde o určení uvedených pozemků. Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány neměly k dispozici žádné podklady pozemkového katastru, pozemkových knih a navazujících operátů přidělového a scelovacího řízení, o kterých se ve svém rozhodnutí zmiňuje krajský soud. Jedinými podklady, které jsou založeny ve správním spise, jsou žádosti občanů o zjednání nápravy ze dne 27. 10. 2008.

Stěžovatelka dále poukázala na to, že krajský soud ve svém rozhodnutí uvedl, že je jisté, že ve stanovené oblasti se nacházejí pozemky stěžovatelky. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu, ani z podkladů, které se nacházejí ve správním spise, však vůbec není zřejmé, na základě čeho krajský soud k tomuto závěru dospěl, když pozemky nejsou zaneseny do katastrální mapy právě z toho důvodu, že jejich

hranice nebyly dosud vytyčeny. Krajský soud proto podle stěžovatelky neměl žádné podklady pro závěr o tom, že se v daném prostoru mezi stavbami č. p. 86, 87, 91, 92, 93 a 94 nachází jakýkoliv její pozemek, či dokonce všechny. Nelze ani vyloučit, že se v uvedeném prostoru kromě pozemků majitelů stavení nacházejí ještě další pozemky vedené rovněž ve zjednodušené evidenci. V dané oblasti, tj. v Rychnově na Moravě, se totiž zřejmě nachází větší množství pozemků, které byly na základě tzv. Benešových dekretů konfiskovány a rozděleny jiným subjektům bez toho, že by byly náležitě vytyčeny. Shora uvedený závěr krajského soudu proto stěžovatelka považuje za nepřezkoumatelný, přičemž zdůrazňuje, že ani správní orgány se touto otázkou vůbec nezabývaly.

Jako nesprávný označila stěžovatelka rovněž názor krajského soudu, že je absurdní, že by každý, kdo je vlastníkem pozemku zapsaného ve zjednodušené evidenci, byl až do přesného zaměření a vytyčení vyloučen z jakékoliv odpovědnosti za stav svých pozemků. Podle jejího názoru lze zásadu vyjádřenou v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) aplikovat pouze v případě, kdy je zaručeno plné využití vlastnických práv. Jen za takových podmínek lze od vlastníka vyžadovat i plnění jeho povinností vyplývajících z vlastnického práva. Tak tomu bylo podle stěžovatelky i v daném případě, kdy předmětné pozemky nebyly dosud přesně vytyčeny. Zmínila přitom i některé rozhodné časové mezníky, které podle jejího názoru měly vliv na tuto přetrvávající nežádoucí situaci.

Závěrem kasační stížnosti projevila stěžovatelka nesouhlas se závěrem krajského soudu, že interpretace a aplikace neurčitých právních pojmů (čistota a pořádek) byla správním orgánem provedena správně. Předně zdůraznila, že podkladem pro rozhodnutí správních orgánů nemohla být žádost obyvatel obce o zjednání nápravy, neboť tito nemohou stanovovat výklad právních pojmů uvedených v zákoně. Znovu poukázala na to, že žádný právní předpis neukládá vlastníkovu pozemku kosit trávu. Pokud někdo nepovažoval stav pozemku za dostatečně estetický, neznamena to, že by byl tímto způsobem porušen pořádek. Ust. § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích nelze podle jejího názoru postihovat situace, kdy se vychází z hodnocení na základě nějakých estetických norem. Není totiž nikde stanovena povinnost zachovávat jakákoliv estetická měřítká, přičemž estetický vzhled nelze podřadit pod pojem zachování pořádku. Proto stěžovatelka navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo neudrží čistotu a pořádek na svém nebo jím užívaném pozemku tak, že naruší vzhled obce.

Podle ust. § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka v podané kasační stížnosti opakovaně vytýká krajskému soudu vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud předně touto stížní námitkou, neboť od jejího posouzení se odvíjí hodnocení dalších námitek.

Soudní řád správní nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů. Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, *„nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“

„*Opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].*“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaného pod č. 787/2006 Sb. NSS.)

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nález téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nález téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Na pozadí výše uvedeného a po posouzení napadeného rozhodnutí krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci k závěru, že rozsudek krajského soudu netrpí absencí úvah a argumentace ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám stěžovatelky, vyhovuje shora přdestřeným požadavkům a nelze jej proto podle názoru zdejšího soudu pokládat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s důvody uvedenými v předmětném rozhodnutí a namítá jejich nesprávnost. Je tedy zřejmé, že tyto důvody zná, její výtky směřují ke správnosti a zákonnosti úvah

krajského soudu, což jsou námitky nezákonnosti, případně vad řízení, nikoli však nepřezkoumatelnosti.

Za této situace tedy mohl zdejší soud přistoupit k posouzení dalších námitek stěžovatelky. Jako stěžejní se v této souvislosti jeví námitka, která správním orgánům vytýká, že v předcházejícím řízení o přestupku postupovaly v rozporu s ust. § 52 správního řádu, když si neopatřily žádný důkaz o tom, kde přesně se nalézají pozemky stěžovatelky.

Jak již Nejvyšší správní soud v minulosti konstatoval, úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeního dokazování (srov. Mazanec, M. Přezkum správních rozhodnutí soudy. Bulletin advokacie č. 1, 1998, s. 7).

Na pozadí shora citovaného přistoupil tento soud i k nyní projednávané věci. Hned v úvodu je však podle názoru zdejšího soudu k tomu třeba zdůraznit, že posuzovaný případ je z oblasti správního trestání, pro kterou platí zásada, že sankcionovat lze někoho jen tehdy, jestliže je zcela nájisto postaveno, že se dopustil protiprávního jednání, a zároveň, že se skutečně jedná o protiprávnost, tj. o jednání *contra legem* (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 - 58). Uvedená zásada je v podstatě konkretizací jedné ze základních zásad činnosti správních orgánů, jež je současně jednou z určujících zásad správního trestání – zásady materiální pravdy, která spočívá v povinnosti správních orgánů zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (viz ust. § 3 správního řádu).

V této věci byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích tím, že dlouhodobě neudržovala čistotu a pořádek na svých pozemcích vedených ve zjednodušené evidenci pro obec a katastrální území Rychnov na Moravě, a to č. 224, č. 226, č. 2821, č. 2822 a č. 2820/1, spočívající v nekosení travního porostu, čímž měla narušit vzhled obce. Podle zmíněného ust. § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se přitom *přestupku dopustí ten, kdo neudržuje čistotu a pořádek na svém nebo jím užívaném pozemku tak, že naruší vzhled obce*. Pokud tedy má být příslušná osoba sankcionována za porušení uvedeného ustanovení, musí být v příslušném řízení

správními orgány postaveno najisto nejenom to, že uvedená osoba neudržuje čistotu a pořádek, ale že tak nečiní na svém nebo jím užívaném pozemku, a to v takovém rozsahu, že tím naruší vzhled obce. Je však plně na správním orgánu, aby tvrdil, že uvedené skutečnosti nastaly a aby pro toto tvrzení obstaral nezbytné důkazy, tj. břemeno tvrzení a břemeno důkazní v přestupkovém řízení spočívá na správních orgánech (zásada presumpce neviny v přestupkovém řízení). V kontextu stěžovatelkou podané námitky je tedy na správním orgánu, aby tvrdil, že příslušné pozemky, na nichž není udržován pořádek a čistota, jsou ve vlastnictví stěžovatelky, příp. že je tato užívá, a aby pro toto své tvrzení obstaral nezbytné důkazy. To se však v nyní projednávané věci nestalo, neboť správní orgány obou stupňů toliko tvrdily, že se jedná o pozemky, které jsou ve vlastnictví stěžovatelky, avšak z provedeného správního řízení nevyplývalo, zda pozemky, na nichž nebyl udržován pořádek a čistota, byly skutečně ve vlastnictví stěžovatelky, resp. dosud nebylo najisto určeno, kde přesně se nacházejí pozemky stěžovatelky, jejichž neudržování je v daném případě sankcionováno. Jak správní orgán prvního stupně, tak i odvolací správní orgán, tak svůj závěr, že se jedná o pozemky ve vlastnictví stěžovatelky, neprokázaly a v důsledku toho nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Ostatně z tohoto důvodu není v tomto směru ani určující vlastnické právo stěžovatelky a povinnosti s ním související, včetně limitů daných čl. 11 odst. 1 Listiny, ale charakter přestupkového řízení a s tím související povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Na krajském soudu pak bylo, aby shora popsané pochybení, které stěžovatelka namítala nejenom v podané žalobě, ale již v průběhu řízení před správními orgány, zjistil a uložil jeho odstranění. Na místo toho krajský soud nesprávně vyložil, že jádrem sporu mezi stěžovatelkou a správními orgány je otázka, na čí náklady a čí povinností je přesné zaměření a vytyčení pozemků. Krajský soud tak zjevně pominul zásadní význam zásady materiální pravdy v přestupkovém řízení. V souladu s touto zásadou, která je dále vyjádřena v ust. § 50 odst. 3 a § 52, věť druhé, správního řádu, je totiž povinností správních orgánů zjistit skutkový stav věci v takovém rozsahu, aby jejich závěry o tom, že se skutečně jedná o pozemky ve vlastnictví stěžovatelky, a že na těchto není stěžovatelkou udržován pořádek a čistota v takové míře, že je tím narušen vzhled obce, byly zcela jednoznačné a přesvědčivé. Krajský soud svým postupem de facto toleroval absenci jakéhokoliv bližšího určení pozemků ve vlastnictví stěžovatelky, které jsou v současnosti vedeny toliko ve zjednodušené evidenci BPEJ, a z podstaty věci je tak jejich vymezení v terénu komplikované. Podklady nacházející se ve správním spise, tj. žádost občanů Rychnova na Moravě o zjednání nápravy ze dne 27. 10. 2008, vyjádření starostky obce Rychnova na Moravě ze dne 19. 1. 2009, č. j. 8/2009/67, či fotodokumentace blíže neurčené lokality, tak nejsou podle zdejšího soudu dostačující. Zmíněný nedostatek přitom neřeší ani stanovisko Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Svitavy, ze dne 21. 1. 2009, ke kterému je sice připojena kopie katastrální mapy Rychnova na Moravě, včetně přibližného

zakreslení pozemků ve vlastnictví stěžovatelky, avšak z této nelze rozeznat, jaký je skutečný stav v terénu.

Je jistě pravdou, že přesné polohové zaměření pozemků prováděné pro účely evidence katastru nemovitostí je bezesporu jedním z nejpřesnějších, avšak zdejší soud je názoru, že pro účely přestupkového řízení postačí i využití postupů, které poskytuje platný správní řád, zejména ust. § 51 a násl. upravující problematiku dokazování, a zde pak především důkaz ohledáním věci na místě (ust. § 54 správního řádu). Stejně tak může správní orgán vycházet z podkladů a možností, které ve svém rozhodnutí podrobně zmiňuje i krajský soud (viz str. 7 napadeného rozhodnutí krajského soudu), tj. využití údajů bývalého katastru nemovitostí, pozemkových knih a navazujících operátů přidělového a scelovacího řízení, apod., a na které zdejší soud v této souvislosti odkazuje. Nutno ovšem připomenout, že tím samozřejmě není nikterak dotčeno, či dokonce předurčeno, pozdější přesné polohové určení pozemků provedené pro účely evidence v katastru nemovitostí.

Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci nemají závěry správních orgánů týkající se spáchání shora vymezeného přestupku ve smyslu ust. § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích stěžovatelkou postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat se podrobně dalšími námitkami stěžovatelky obsaženými v kasační stížnosti, neboť by tím mohl předjímat závěry správních orgánů a krajského soudu, které však budou moci být učiněny až teprve poté, co bude dostatečně zjištěn skutkový stav věci.

I přesto však, tedy nad rámec výše uvedeného, lze poznamenat, že je nepochybným pozitivem jak napadeného rozsudku krajského soudu, tak i rozhodnutí správního orgánu, snaha velmi rozumným a konstruktivním způsobem definovat pojem „čistota a pořádek“, aniž by tyto úvahy kasační soud jakkoliv hodnotil. Skutečnost, že stávající právní úprava definici pojmů „čistota a pořádek“ neobsahuje, přitom nepovažuje zdejší soud za její výrazný deficit. Jak již zdejší soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008 - 58, *„je dokonce diskutabilní, zda u takovýchto pojmů je vůbec smysluplné legislativně vymezovat jejich obsah: vždy totiž brozí na straně jedné jejich přílišná obecnost, která potřebám praxe není příliš nápomocná, anebo na straně druhé tak konkrétní vymezení, že v konečném důsledku nechtěně vyloučí i případy, které by svojí povahou pod tuto definici určité spadat měly.“* Vzhledem k neurčitosti těchto pojmů by tedy jak v rozhodnutí správního orgánu, tak krajského soudu, takové úvahy chybět neměly. Svě místo by pak v této souvislosti jistě mohlo najít i posouzení vztahu skutkové podstaty přestupku podle ust. § 47b odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a té, která je obsažena v ust. § 78 odst. 2 písm. a) zákona č 326/2004 Sb., o rostlinolékařské péči a

o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to především z pohledu zásady ne bis in idem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.], zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu